

BLINDE VOGELS
en
BLINDE KLAARTE
door
W. Ziethe.

UTRECHT, J. H. VAN PEURSEM.

BLINDE VOGELS EN BLINDE KLAARTJE

DOOR

W. ZIETHE.

~~~~~  
**TWEEDE DRUK.**  
~~~~~

UTRECHT,
J. H. VAN PEURSEM.

Blinde vogels en blinde Klaartje.

De vogels en de bloemen zijn onder de vele schepselen der aarde zeker de bijzondere lievelingen onzes Gods. Hoe schoon heeft Hij de bloemen getooid, zoodat zij in weiden en velden en tuinen het oog des menschen verheugen! De Zoon Gods zegt van de bloemen: „Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen; zij arbeiden niet, en zij spinnen niet; en ik zeg u, dat ook Salomo in al zijne heerlijkheid niet is bekleed geweest gelijk eene van deze.” En die vlugge vogeltjes, hoe lieflijk en sierlijk zien zij er in hun bonten vederdos uit! Welk eene vreugde is het, als zij door de lucht zweven of door het groene loof der boomen sluipen! Hoe hartverkwikkend klinkt hun veelstemmig en vroolijk gezang! En hoe waar is het, als de Zoon Gods ons vermaant: „Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien noch maaien, noch verzamelen in de schuren, en uw hemelsche Vader voedt hen nochtans; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?” En wilde men hierover strijd voeren, dan zou aan de vroolijke vogels nog de voorrang boven de bloemen moeten gegeven worden. Er zijn slechts weinig vogels, die den mensch op eenige wijze nadeel toebrengen. De meesten hunner zijn onze weldoeners en goede vrienden, omdat

zij het ongedierte en de schadelijke wormen verdelgen, die ons zaad en onze vruchten bedreigen.

Dat weet ook ieder verstandig mensch, en daarom zal hij de vogels, zooveel hij kan, liefhebben en beschermen. Maar er is, helaas! toch nog zooveel onverstand en boosheid in de wereld. Met hoeveel wreedheid worden de onschuldige en vreedzame vogels menigmaal behandeld! Men onttrekt hun de eieren uit de nesten. Men berooft hen van hunne jongen. Men vangt ze en sluit ze op in nauwe kooien, om hun gezang goed van nabij te hooren. En ook daarmee is men niet tevreden. Men maakt ze blind, door hen met een gloeiend ijzer de kleine vriendelijke oogen uit te branden, en men verbeeldt zich, dat zij dan schooner en krachtiger zingen; ja roerender en aandoenlijker wel; maar of zij dit ook schooner doen, dat blijft nog de vraag. Daar zit dan zoo'n arme, blinde vogel in zijne kooi. Hij zit treurig op zijn stokje, en neigt het kleine kopje op zijde, alsof het met zijn blinde, doode oogen het vriendelijke zonlicht zoekt, waarin hij zich zoo menigmaal verkwikt en verheugd heeft. Zoo lang de vogel nog zien kan, verzorgt hij zijn sierlijk kleed, en houdt hij het mooi. Maar is hij blind, dan geeft hij zich niet eens de moeite, het rein en netjes te houden. Zijn bonte vederdos is dan bemorst en geschonden, de glans zijner vederen is verdoofd. Zulk een blinde vogel biedt niet anders dan een treurig schouwspel. En wie door woord of daad iets daartoe vermag, moet met allen ernst er toe bijdragen, dat zulke wreedheden en martelingen eindelijk ophouden. —

Het was een liefelijke Meimorgen, die opgegaan was over eene van Thüringen's kleine steden, die wij niet willen noemen. De stad is wijd en zijd beroemd, doordat aldaar

vele vogels gehouden en in 't zingen onderricht en opgekweekt worden. Vóór de huizen, die bijna alle met tuintjes versierd zijn, hangen de vogelkooien in zeer grooten getale. Daarin zitten de kleine, vroolijke diertjes en laten zij hun gezang luide weérklinken. Hun eigenaars verblijden zich daarover, en wedijveren, welke vogel het beste „slaat” en zingt. Op bedoelden morgen stonden eenige mannen vóór de huizen te luisteren naar het gezang der verschillende vogels. Deze ratelden en kwinkleerden vreemd door elkander, en de mannen streden er om, wie van die vogels wel den besten en schoonsten slag had.

Terwijl zij zoo met elkander praatten en twistten, kwam een man de straat in, en naar die menschen toe. Het was een kleine, vriendelijke man met een opgeruimden, bewegelijken gang. Naardien hij wat warm geworden was, droeg hij zijnen hoed in de linkerhand. In de rechterhand hield hij zijn stok, dien hij heen en weér zwaaide, terwijl hij bij zichzelf nu eens zachter, dan weér luider sprak. De man droeg eene lange, wijde jas, waaraan verder niets bijzonders te zien was, dan twee sterke, groote zakken op beide zijden ervan. Daarbij gingen zijne scherpe, vroolijke en nieuwsgierige oogen in 't rond, alsof zij alles wilden zien en beschouwen. De vogelvrienden, die in levendig gesprek met elkander gewikkeld waren, hadden den man in 't eerst niet opgemerkt, of althans geen acht op hem gegeven. Deze kwam nu nader en ging eerst achter om de mannen heen. Maar daarna plaatste hij zich aan de heg van het tuintje, vóór hetwelk zij stonden en keek hij naar de vele vogelkooien, die aan de huizen hingen. Toen nam zijn vriendelijk gelaat eene weemoedige en smartelijke uitdrukking aan. (De arme

kleine vogels, die in deze kooien zitten, zijn bijna alle *blind*. Zij zingen en blijven zingen, maar hun lied klinkt als eene luide klacht over de onbarmhartige menschen ten hemel.) De man zag en hoorde de arme, kleine schepseltjes een poosje aan. Toen keerde hij zich toornig af, liep op de mannen aan en zeide tot hen: „Het is toch schande en jammer, dat gij de vogels zoo gruwelijk behandelt en martelt. Ik zeg u, het schreit in waarheid ten hemel, dat gij het doet en het volstrekt niet laten wilt.”

„Dat hebt gij ons reeds meer dan genoegd gezegd, Docter!” antwoordde een der mannen. „Mij verwondert het alleen, dat gij eindelijk daarmee niet ophoudt. Want gij ziet toch wel, dat wij daarvan niet zijn af te brengen.”

„Erg genoeg, baas Engelbrecht,” zei de Docter. „Het is treurig, dat anders zoo verstandige mannen in deze zaak volstrekt zich niet laten raden. Erg genoeg, dat gij allen tezamen hetzelfde wreede hart hebt. Maar mij zult gij daarom niet tot zwijgen brengen. Zoo lang ik spreken kan, zal ik dag aan dag tegen deze schandelijke marteling mijne stem verheffen, zonder er mij over te bekommeren, of het mij iets helpt of niet. Gij zult ten minste niet zeggen, dat Docter Friedemann omtrent deze dwaasheid en boosheid stilgezwegen heeft. Misschien komt onze Heere God mij nog eens te hulp, en spreekt Hij een ernstig woord met u, zoodat gij uw ongelijk inziet en uwe verkeerdheid laat.”

Baas Engelbrecht lachte spottend en zeide: „Ik mag u toch wel den raad geven, Docter! daarop niet al te zeer te vertrouwen. Onze Heere God heeft meer te doen, dan dat Hij zich om een paar armzalige vogels zou bekommeren.” Na deze wijze (?) woorden zag hij de andere mannen aan en hoopte hij, dat zij met hem instemmen

en met hem den wonderlijken man uitlachen zouden; en daar hadden zij wel lust toe. Maar de kleine Docter zag hun op de rij af zoo scherp en strak aan, dat zij er verlegen onder werden en hun lachen onderdrukten. Nu wendde de Docter zich tot den spreker en zeide: „Spot maar, zooveel gij wilt, baas Engelbrecht! Gij zult met uw spot toch nimmer het woord uit den Bijbel wegnemen, dat onze Heer en Heiland gesproken heeft: „Worden niet twee muschjes om één penninksken verkocht? En niet één derzelve valt op de aarde zonder uwen hemelschen Vader.” Ik zeg u, de Man, die dit woord gesproken heeft, wist heel goed en beter dan gij, dat onze Heere God in den Hemel zich over de kleine vogelen bekommert. Geloof mij: Hij hoort ook het angstgeschrei en gezucht van het schepsel, en Hij kan en zal het niet rustig blijven aanzien, dat men Zijn maaksel zoo wreed behandelt en martelt.”

„Nu, dat kunnen wij rustig afwachten,” zei baas Engelbrecht spottend. Maar de andere mannen zwegen. Het ernstige woord van den geneesheer was hun toch in het hart gegaan, al werkte het ook misschien voor het oogenblik niets verder uit.

Docter Friedemann zag zijnen tegenstander met een ernstig en bedroeft oog aan. Hij achtte het echter niet de moeite waard in deze zaak nog verder met hem te spreken. Hij wendde zich tot de geheele groep van mannen, die hier bij elkander stonden, en zeide tot hen: Overigens ben ik hier niet gekomen, om lang met u te praten. Gij weet heel goed, wat ik wil, namelijk den eenen of anderen kleinen vogel koopen. Gij kent den prijs, dien ik zonder te dingen en zonder eenige verdere onderhandelingen daarvoor betaal. Heeft iemand uwer lust mij een der kleine, arme diertjes te verkoopen?”

Een der mannen, die naar het uiterlijk te oordeelen, wel behoefte aan geld scheen te hebben, knikte den Docter toe. „Nu, geef dan hier, baas Tüller!” sprak de wakkere geneesheer. En de man liep heen om een der vogelkooien van den muur zijner woning te nemen. Hij kwam terug en reikte haar den Docter over. Deze drukte hem den prijs, dien hij ten allen tijde voor een blinden vogel betaalde, een Thaler (*f* 1.80), in de hand en opende de kooi. Hij greep den vogel en schoof hem aanstonds in zijn wijden jaszak. Aldaar maakte zijne hand eene beweging, waarvan wij het doel zeker raden, en toen was het afgeloopen.

Baas Füller nam het ledige vogelkooitje en droeg het in zijn huis. Maar de Docter scheen aan *een* koop niet genoeg te hebben. Hij hief zijnen stok met den gouden knop op een wees daarmee op eene andere kooi. Daar zat een blinde vink in, die er zeer treurig en droefgeestig uitzag. Zijne beweging getuigden van angst en pijnlijke trekkingen, alsof hij voortdurend uit zijne gevangenis verlangde te komen. Maar daarbij schetterde het diertje zoo luide, alsof hij zich daarmede licht en vrijheid koopen wilde. De geneesheer vroeg: „Aan wien behoort deze vink?” „Aan mij; aan wien anders?” antwoordde baas Engelbrecht, de heer des huizes.

„Wilt gij hem niet aan mij verkoopen?” vroeg de Docter.

„Voor niet nog vooveel,” riep baas Engelbrecht, „het is mijn beste vogel; wijd en zijd is er geen vink, die zoo goed slaat.”

„Baas Engelbrecht,” sprak de geneesheer, „vergeet en vergeef mij mijne woorden van straks, indien ze u misschien hard en onvriendelijk voorkwamen. Gij weet, dat is nu eenmaal mijn aard, en ik meen het in werkelijkheid niet kwaad. Vergeef mij, als ik u beleedigd en gekrenkt heb.”

Met deze woorden bood hij den man de hand, en deze legde, ofschoon met eenige weifeling, de zijne er in. Toen hernam de Docter: „Zie zoo, nu zijn wij weder goede vrienden. Verkoop mij nu ook den vink. Ik geef er u mijn mooien kanarievogel voor, dien gij reeds zoo dikwijls bewonderd hebt, en nog twee Thaler daarboven.”

Baas Engelbrecht bedacht zich een weinig. Het aanbod klonk verleidelijk en verlokkend. Hij had reeds lang den wensch gekoesterd 's Docters kanarievogel, die zoo heerlijk sloeg, te mogen bezitten. En de twee Thaler waren ook niet te verachten. Maar het viel hem moeielijk, van zijnen vink te scheiden. Daarbij kwam de gedachte, dat zijne eer vorderde, dat hij zijn woord hield, en dat hij tegenover zijn vrienden volstrekt niets toegeven mocht. Daarom schudde hij zijn hoofd en zei: „Neen, dat gaat niet. Ik kan u mijnen vogel niet verkoopen; want ik weet, wat gij met de dieren doet, wanneer gij ze gekocht hebt.”

Men kon het den Docter aanzien, dat hij over deze woorden bedroefd was. Maar hij zeide: „Nu, denk er nog eens over na tot morgen. Ik kom morgen hier voorbij en zal u dan nog eens dezelfde vraag doen. Bekijk den vogel toch eens goed! Hij ziet er toch al zeer jammerlijk en droevig uit en ik geloof dat hij dezen zomer niet overleven zal. Dan hebt gij in het geheel niets, terwijl gij, indien gij mijn aanbod aanneemt, een voortreffelijken zanger bekomt en bovendien nog een paar fraaie geldstukken.

Toen hij deze woorden gesproken had, wilde de wakkere geneesheer verder gaan. Juist verscheen een twaalfjarig meisje, dat uit het huis van baas Engelbrecht gekomen was, en zeide: „Goeden morgen, Docter!”

Friedemann keerde zich snel om. Toen hij het jonge

meisje zag, werd hij weêr zeer vriendelijk en zeide: „O, lieve Klaartje, je komt net van pas om mij te helpen. Zeg toch eens tot je vader, dat hij mij dien vink daar verkoopt. Ik zou dien vogel zoo heel gaarne hebben.”

Klaartje glimlachte en antwoordde: „Ja, Docter, dat is niet gemakkelijk. Gij weet, dat ik hartelijk veel van u houd. Maar men zegt, dat u de kleine vogels aanstonds dood maakt. En dat is voor die diertjes toch nog veel erger, dan dat ze hier in de kooi zijn.”

„Klaartje, dat versta je niet,” zei Docter Friedemann. „De blindheid is een treurig en jammerlijk lot. Dit geldt van de menschen, gelijk van de dieren. Maar een arme blinde vogel is dubbel beklagenswaardig. Het is al erg genoeg, dat men hem van zijne vrijheid berooft. Ik heb daarom in mijn huis geen andere vogels, dan die in de gevangenschap geboren zijn en van de vrijheid niets weten. En toch is een gevangen vogel er nog lang niet zoo erg aan toe, omdat men hem op allerlei wijze koesteren en verplegen kan en hem zijne gevangenschap kan verzoeten. Maar een blinde vogel is het beklagenswaardigste van alle schepselen. Veel beter dood dan blind, en 't is eene weldaad voor die vogels, als men hen doodt. Ge kunt me gelooven, Klaartje. Ik ben geneesheer en moet dat weten en verstaan. Zie die arme vogeltjes maar eens aan, en dan zul je mij zeker helpen, zooveel in je vermogens is, om aan die pijniging een einde te maken.”

„Nu, dat is nog erger dan strak!” riep baas Engelbrecht misnoegd. „Nu hitst gij zelfs het kind tegen haar eigen vader op. Is zoo iets volgens den Bijbel geoorloofd? Ik weet heel goed, dat er geschreven staat: Eert uwen vader en uwe moeder, opdat het u welga en gij lang leeft op aarde. Dat staat in mijn en in uw catechismus,

Docter, maar van de vogelen staat er geen woord in. Klaartje, ga in huis en aan je werk! Maar gij, Docter, ontvangt thans mijn vink niet, zoo waar ik baas Engelbrecht heet. En dat zeg ik u, zoolang ik leef, doe ik met mijne vogels, wat ik wil, en al uwe redeneeringen zullen mij daar niet van afbrengen.”

Klaartje was snel het huis binnengegaan, waarheen de vertoornde vader haar verwezen had. Haar liefelijk gezang, dat zij bij haren arbeid aanhief, klonk tot buiten het opene raam. De Docter werd door het harde woord zijns tegenstanders insgelijks geprikkeld en zeide heftig: „En ik zeg u, baas Engelbrecht! zoowaar ik Docter Friedemann ben, dat het eene ten hemel schreiende zonde is en blijft, de arme kleine vogels blind te maken. Dat zal ik zeggen, zoolang ik mijnen mond nog kan openen. 't Is erg genoeg, dat in uw catechismus niets van de vogels staat. Ik meen, dat men het er klaar en duidelijk in kan lezen, als men maar wil. Maar wie niet hooren wil, moet voelen. Misschien spreekt onze Heere God op den eenen of anderen tijd zeer ernstig met u, omdat gij Zijn Woord en mijne voorstellingen veracht.”

De vertoornde Docter groette de mannen en ging heen. Dezen zwegen een poos, zoo waren zij getroffen. Maar daarna luisterden zij weder, alsof er niets voorgevallen was, naar het gezang der vogels en spotten weldra weêr met den kleinen man en zijne dwaze vooroordeelen, zooals zij ze noemden. —

Eenige maanden waren na dit voorval verloop. Lente en zomer waren voorbij, en de gele bladeren vielen reeds van de boomen. De herfst was gekomen. Toen brak de scharlakenkoorts in het stadje uit en rukte vele kinderen weg. Ook de woning van baas Engelbrecht werd van

de booze ziekte niet verschoond. Zijn liefvallig dochtertje Klaartje werd door de koorts aangegrepen. Lang dobberde dat kind tusschen dood en leven. De ouders zaten met groote vrees en droefheid aan haar smartelijk ziekbed. Docter Friedemann, die zeer veel van het meisje hield, ging dagelijks de woning uit en in. Hij deed alles wat hij kon, om zijne lieveling te redden. En Klaartje doorstond gelukkig de gevaarlijke krankheid. Hoe blijde waren de ouders, toen zij hun eenig, hun geliefd kind de genezing tegemoet zagen gaan! Hoe prezen zij God en dankten zij ook den geneesheer voor zijne onvermoeide hulp en trouw! Maar de genezing ging langzaam, zeer langzaam. Het kind klaagde bovendien over de oogen, dat zij haar zoo zeer deden, en Docter Friedemann schudde bedroefd het hoofd, als hij die klacht hoorde en de lijdende oogen van Klaartje bekeek.

Herfst en winter waren voorbij. De schoone lente was verschenen in 't land. Op zekeren dag zag men een groot getal menschen voor de woning van baas Engelbrecht staan. Wat zou er toch wel in het huis te zien of te hooren zijn? Daar weêrklonk een liefelijk gezang uit de opene ramen tot op de straat. Men kon de woorden duidelijk vernemen. Het was het lied:

Hoor! de vooglen zijn er al!
't Wemelt in de boomen.
Wat een zoet getierelier!
Zangers daar en zangers hier;
Lente nadert vol van zwier:
Meidag is gekomen!

Welkom, vriendelijk vooglenkoor!
Blijf u dapper weren!
Ja, uw lied klinkt als een lach!
Blij wenscht gij ons goeden dag,
Wat ons hart maar wenschen mag
Wat het kan bogeeren!

Het gezang klonk helder en liefelijk, maar toch zeer weemoedig. De menschen, die dit hoorden, zeiden medelijdend: „Dat arme kind!” De zangeres was Klaartje Engelbrecht. Hare oogen waren van dag tot dag erger, en eindelijk was zij blind geworden. Dat arme kind!

Thans kwam Docter Friedemann de straat op en de woning binnen. Hij wilde juist de kamer ingaan, toen hij daarin hoorde spreken, en hij bleef staan om de woorden te vernemen.

„Wil je dan nu al weêr zingen, Klaartje?” klonk de stem van den vader daarbinnen. „Je maakt me ook nog ziek met je gezang. Het wil mij het hart breken, als ik het hoor.”

„Ach, lieve Vader, als ik niet zingen konde!” zuchtte het arme, blinde meisje. „O, het is toch verschrikkelijk blind te zijn en daarbij stom en stil te moeten zitten!”

De Docter trad snel de kamer binnen en begaf zich naar het blinde meisje. Zij herkende hem aanstonds aan 't geluid zijner voetstappen en riep: „Goeden dag, lieve Docter! Brengt gij mij eindelijk het licht mijner oogen weder?”

De vader zeide niets, volstrekt niets. Hij had nu reeds weken achtereen den jammer zijns kinds gezien en gehoord. De moeder zat te schreien in het stille kamertje. Baas Engelbrecht ging handewringend op en neêr door 't vertrek.

De Docter zette zich naast het kind en zeide vriendelijk:

„Ja, mijn lieve Klaartje, wij willen het met God beproeven. Ik heb raad genomen bij mijn collega's en zij oordeelen evenals ik, dat wij niet langer mogen wachten, indien wij de zaak niet erger willen maken. Maar de kunstbewerking (operatie) is niet zonder pijn. Wilt gij ze gaarne en moedig ondergaan, lieve Klaartje?”

„O zeker, zeker, Docter!” riep het arme, blinde kind. „Al mocht ik maar een enkelen lichtstraal, een klein weinigje zonlicht zien!” zoo ging zij voort. „Deze voortdurende duisternis rondom mij valt mij al te zwaar. En moet ik bij de operatie sterven, dat ware nog veel beter, dan mijn geheele leven blind te blijven.”

„En wat zegt gij daarop, baas Engelbrecht?” Met deze woorden wendde de geneesheer zich tot den vader. De arme man haalde de schouders op en zweeg. Hij wist niet wat hij zeggen zou. Maar aan zijne geheele houding was het te zien, dat hij goedvond, wat de Docter bepaalde.

„Nu goed,” sprak deze, „zoo wil ik dan morgen aan het werk gaan — *in Gods naam!*”

„In Gods naam!” herhaalden de vader en de blinde dochter.

„Maar éene zaak moet gij mij beloven, baas Engelbrecht!” zei de Docter. „Vóór gij mij die belofte niet geeft, kan ik de operatie niet met een goed geweten en met vaste hand verrichten.”

„En die is?” vroeg de treurende vader. Hij vermoedde reeds, wat nu komen zou en ook werkelijk kwam.

„Gij moet mij beloven, dat gij nooit weér een armen vogel blind zult maken,” zeide Docter Friedemann.

„Och, Docter!” riep het meisje, „dat heeft mijn lieve vader mij reeds beloofd. Ik heb vader daarom gesmeekt en hij heeft mij zijn woord daarvoor gegeven. Hij zal zeker nooit meer in zijn leven een ijzer gloeiend maken, om een vogel de oogen uit te branden.”

„Neen, neen, zoo waarlijk helpe mij God!” zuchtte baas Engelbrecht. „Thans weet ik, welk een jammer en ellende het is blind te zijn. Ik wil geen blinden vogel meer in mijn huis hebben, al zou 'ter ook een zijn, die door geen anderen in het slaan en zingen overtroffen werd.”

Daarna wees hij op twee kooien, die aan den muur der kamer hingen, en riep: „Die twee kunt u heden medenemen, Docter!”

De wakkere man liet zich dat niet tweemaal zeggen. Hij nam gauw een stoel, sprong daarop en haalde de twee kooien er af. Twee grepen en — de twee vogels waren in zijne ruime jaszakken verdwenen. Daarop volgde de beweging met zijne hand, die wij reeds kennen, en zijn gelaat was vriendelijk en opgeruimd. De arme vogels waren van hun lijden verlost. Nu wendde hij zich weder tot den vader en zeide: „Dat was goed, baas Engelbrecht! en ik had het ook niet anders van u verwacht. Ik weet, dat gij ook uw woord trouw zult houden. Houd u nu kalm en heb goeden moed. Onze Heere God zal thans zeker Zijnen zegen op onzen arbeid geven, en onze lieve Klaartje zal spoedig een geheel ander voorkomen hebben, als zij weder helder en blijde in de wereld zal rondzien. Vaartwel! tot morgen.”

Den volgenden morgen kwam Docter Friedemann met zijne helpers terug. De operatie werd ondernomen en met goed gevolg volbracht. Wat was het eene blijdschap, toen Klaartje plotseling riep: „Licht! licht! Ik zie!” Hoe juichten vader en moeder, hoe omhelsden zij hun geliefd kind en den getrouwen geneesheer! Hoe dankten zij vóór alles den barmhartigen God, die hunne ellende genadig aangezien en weggenomen had! Klaartje moest de lijdende oogen nog een tijd lang onder een beschuttenden doek dragen. Maar eindelijk werd ook deze afgenomen, en toen zag zij weder, gelijk de Docter gehoopt had, klaar en helder in de schoone natuur rond.

Baas Engelbrecht heeft zijn woord, dat hij gegeven had, ook getrouw gehouden. Nimmer heeft hij vergeten, hoe

de Heere hem gekastijd en hem daarna weder geholpen had. Hij duldt geen blinde vogels meer in zijn huis en doet ook wat hij kan, om zijne buren en vrienden van hunne wreede handelingen af te brengen. Docter Friedemann leeft thans nog. Hij verheugt zich, dat zijne pogingen aanvankelijk zulk een goeden uitslag hebben en koestert de hoop, dat zij met nog beter uitslag zullen bekroond worden. De kleine wakkere man is altijd nog druk bezig met vogels te koopen; en als hij zijn Thaler betaald heeft, steekt hij het kleine dier glimlachend in zijn ruimen jaszak. Ik weet heel goed, wat hij daar met hen doet, maar ik zeg het niet. Alleen dit zeg ik: Gods zegen ruste op den kleinen Docter, en op allen, die zich over de kleine vogels erbarmen!
